

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ASTER, ALEX

Lightlark / Alex Aster. - București : Bookzone, 2023-
vol.

ISBN 978-630-305-260-1

Vol. 2. : Nightbane - Otravă și leac. - 2024. -

ISBN 978-630-305-239-7

821.111

Traducător: **Diana Morărașu**
Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

NIGHTBANE

Text © 2023 Alex Aster

Published in 2023 by Amulet Books, an imprint of ABRAMS.

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

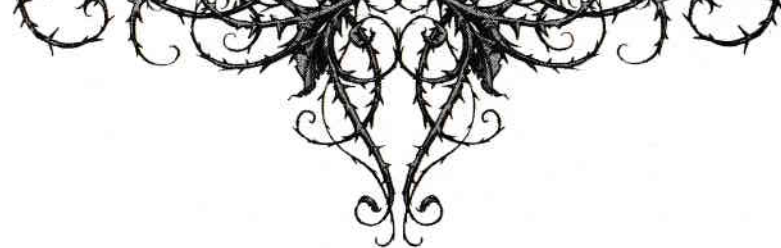
ALEX ASTER

NIGHTBANE

Otravă și leac

LIGHTLARK #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

CRIPTA

Isla Crown simți gustul morții pe vârful limbii.

Cu câteva clipe în urmă desferecase cripta secretă din Locul Oglinzilor. Înăuntru se învolvura puterea, șoptind într-o limbă pe care nu o înțelegea, deșteptând ceva ascuns adânc în măduva oaselor ei. Părea ceva imperios, ceva evident, precum răspunsul la o întrebare pe care o uitase.

Restul palatului părăsit era în ruine, dar ușa aceasta rămăsese închisă de-a lungul tuturor blestemelor. Străbunii ei se luptaseră să o păstreze secretă. Coroana ei era singura cheie, iar în timp ce împingea ușa care se deschise cu un scârțâit sinistru, Isla își spuse că trebuia să existe un motiv pentru care o ascuseseră atât de temeinic.

Inima începu să-i bată nebunește când aruncă o primă privire înăuntru. Dar înainte să apuce să distingă bine ceva, o forță pătrunse prin ușa întredeschisă, o izbi drept în piept și o proiectă clătinându-se în partea cealaltă a încăperii.

Ușa se trânti în fața ei.

Pentru câteva clipe, fu o liniște deplină. Aproape ca liniștea sufletească, cea mai râvnită și mai rară dintre bogății. Era tot ce mai îndrăznea Isla să-și dorească în ultima vreme. Liniște sufletească după durerea care-i pulsa în piept, acolo unde o săgeată îi despicase inima-n două. Liniște sufletească după gândurile care se învârteau în mintea ei asemenea unui roi de muște pe un cadavru în putrefacție. Pierduse și câștigase mult prea multe în ultimele săptămâni, și nu în părți egale.

Dar în acea secundă, o singură secundă, Isla reuși în sfârșit să-și golească mintea.

Până când se izbi cu capul de podeaua de piatră, și liniștea ei sufletească fu înlocuită cu viziunea unui carnagiu.

Cadavre. Însângerate. Arse. Nu putea vedea cărui regat aparțineau; nu le vedea decât pielea și oasele. Întunericul curgea în jurul cadavrelor precum cerneala vărsată dintr-un pocal răsturnat, dar nu rămânea încremenit acolo, nu băltea, nu dispărea.

Nu. Întunericul ăsta devora.

După ce termină ce mai rămăsese din cadavre, își întoarse atenția spre ea. Meandrele întunecate începură să urce, reci și umede asemenea unor membre fără viață. Înainte să apuce să facă o mișcare, umbrele îi desfăcură buzele și o forțară să le soarbă. Se luptă să respire, dar tot ce simți era gustul morții.

Și totul se întunecă, de parcă stelele, și luna, și soarele ar fi fost niște biete lumânări care ar fi fost stinse una după alta.

Apoi întunericul prinse glas.

— *Isla.*

Avea vocea lui. Vocea lui *Grim*.

— *Întoarce-te la mine. Întoarce-te...*

Cât ai clipi din ochi, fu înapoi în Locul Oglinzilor, inundat de lumina soarelui, plin de crengi scheletice zgâriind ce mai rămăsese din oglinzi și întinzându-se spre ea ca niște brațe.

Și Oro. Fu acolo într-o clipă și o cuprinse în brațe. Nu era omul reacțiilor dramatice, ceea ce făcea expresia lui îngrozită cu atât mai îngrijorătoare.

Isla întinse mâna și descoperi că îi curgea sânge din nas, din urechi, din ochi, pe obraji. Se uită la sângele de pe degete. Nu se putea gândi decât la ceea ce văzuse.

Ce a fost asta? O viziune?

Un avertisment cu privire la ce ar putea face Grim dacă nu se întorcea la el?

Nu știa, dar un lucru era limpede: de îndată ce deschisese ușa aceea, ceva o închisese cu forță la loc. În încăperea aceea era ceva.

Iar acel ceva nu voia să fie descoperit de Isla.

ADEVĂRURI ȘI MINCIUNI

— M-a respins, spuse Isla.

Nu avea sens. Puterea o chema; o putea simți. Atunci de ce i se trântise ușa-n nas?

Coroana de aur a regelui sclipi când își lăsă capul pe spate, cercetând-o atent. Stătea la distanță de patul ei, în celălalt capăt al camerei.

Dar nu conta. Chiar și așa, de la metri distanță, simțea firul care îi unea laolaltă. Ceva care semăna cu dragostea.

Ceva care semăna cu puterea.

În cele din urmă, Oro deschise gura și spuse:

— Nu ești pregătită. Nu cred că singura cheie e coroana ta. Chiar dacă nu a fost menită să fie deschisă cu ușurință, ușa criptei ar putea fi vrăjită să accepte numai o căpetenie a Sălbăticiei.

— Dar eu *sunt* o...

— Una care a izbutit să-și stăpânească abilitățile.

Aha.

Isla râse. Nu se putea abține. Sigur că insula avea să continue să-i presare calea cu tot felul de încercări ca să o facă să se simtă nepotrivită. În momentul acesta, totul era ca un fel de joc.

— Dacă e adevărat, atunci presupun că va rămâne închisă, spuse ea privind în gol.

Singurele Sălbățiciuni încă în viață care își stăpâneau abilitățile erau protectoarele ei, iar dacă avea să mai dea vreodată ochii cu ele, probabil că le-ar ucide pentru că îi asasinaseră părinții. Și pentru toate minciunile cu care o îndopaseră.

Tăcerea începu să dea în clocot. Isla aproape că putea simți în aer preocuparea lui Oro, o căldură cu iz de îngrijorare. Rezistă impulsului de a da ochii peste cap. Dintre toate încercările prin care trecuse, a fi târâtă printr-o încăpere de o ușă îngâmfată nu era nici pe departe cea mai rea.

Ura îngrijorarea lui și se ura pe sine pentru furia pe care o simțea cum se întărește înăuntru ei ca un pumnal în stare să atace ceva atât de nevinovat ca îngrijorarea. Însă, în ultima vreme, Isla nu fusese în stare să își controleze prea bine nicio emoție. Uneori se trezea și nu avea nici măcar suficientă putere să se dea jos din pat. Alteori era atât de furioasă, încât se porta pe Insula Sălbatică doar ca să aibă un loc unde să urle.

— Te învăț eu, spuse el.

— Nu ești un maestru din Sălbăticie.

— Nu, recunosc el. Dar am ajuns să controlez abilitățile a patru regate. Abilitățile sunt diferite, dar punerea în aplicare e similară.

Vocea lui era blândă, mai blândă decât ar fi meritat Isla.

— Așa am putut să folosesc puterea *ta*.

Așa putuse să o salveze. Ar fi fost fiartă de vie de miezul dur al insulei dacă Oro nu ar fi folosit legătura dintre ei în Locul Oglinzilor pentru a-i revendica puterile. Acela fusese momentul când sentimentele ei pentru el au fost dezvăluite. Faptul că el îi putea accesa puterile însemna că ea îl iubea.

Cu toate că ea nici măcar nu știa ce era dragostea.

Își iubise protectoarele.

O iubise pe Celeste.

Și, la un anumit moment, îl iubise pe *Grim*.

Viziunea. Moartea, întunericul, descompunerea. Să fi fost o amenințare? Întrezărirea viitorului?

Greutatea din jurul gâtului i se părea și mai apăsătoare acum. Colierul pe care Grim i-l dăruise în timpul Centenarului era imposibil de scos și da, încercase de nenumărate ori. Avea o încuietoare, dar până acum refuzase să se deschidă. Părea că nu exista nicio cale concretă de a-l scoate. Numai ea îl putea simți. Oro nici măcar nu știa că exista.

Isla se întreabă dacă Grim însuși nu era asemenea aceluia colier, insistent și refuzând să-i dea drumul. Ar fi în stare să ucidă oameni doar ca să o aibă?

— Trebuie să îți spun ceva.

Îi trecuse prin minte să păstreze asta numai pentru ea. Dacă ar fi implicat-o numai pe ea, da, era posibil să o fi făcut. Rupsesse blestemele. Merita mai mult timp să se recupereze. Tăieturile și vânătăile de la Centenar se vindecaseră, dar unele răni erau invizibile și aveau nevoie de mult mai mult timp ca să se vindece decât pielea și oasele.

— În Locul Oglinzilor... am avut o viziune.

Oro se încruntă.

— Ce ai văzut?

— Moarte, răspunse ea.

Isla descoperi că îi era imposibil să-i rostească numele cu glas tare, ca și cum acest simplu gest l-ar fi putut chema dintre umbre, l-ar fi putut aduce la viață, și nu doar în mintea ei.

— Era înconjurat de întuneric. Cadavre peste tot. Umbrele veneau spre *mine*...

Se cutremură.

— Semăna cu un... război.

Semăna cu sfârșitul lumii.

O căldură și mai puternică traversă încăperea, singurul semn al furiei lui Oro. Fața lui plăcută rămase lipsită de expresie.

— Nu se va opri până nu te va avea.

Isla clătină din cap.

— Te-am ales pe *tine*... Se simte trădat. E foarte posibil să nu-i mai pese de mine.

Oro nu părea deloc convins. Ea închise ochii.

— Și chiar dacă i-ar păsa, crezi că ar fi în stare să înceapă un război pentru mine? Să riște viața propriului popor?

— Cred că este exact ceea ce ar face, spuse Oro cu privirea pierdută, ca și cum ar fi fost absorbit de gânduri. Isla, trebuie să începi antrenamentul, și nu numai ca să intri în criptă.

Antrenamentul. Părea un efort mult prea mare, hotărî fata în sinea ei, pentru o persoană care trebuia să negocieze zilnic cu ea însăși doar ca să iasă din cameră. Ea nu era așa, nu asta era felul ei. Antrenamentul fusese încrustat în ea asemenea pietrelor prețioase în mânerul unui pumnal. Era parte din esența ei.

Acum, era ostenită, mai mult mental decât fizic. Tot ce-și dorea era să aibă suficient timp să se refacă. Și atunci de ce simplul fapt de a gândi așa o făcea să se simtă cea mai egoistă creatură de pe Lightlark?

Din fericire, avea și altă scuză în afară de această șovăială.

— Știi prea bine că nu pot.

Ca rege, Oro era ultimul Originar în viață care putea folosi toate puterile rămase pe Lightlark: ale Regatului Cerului, ale Regatului Stelelor, ale Regatului Lunii și ale Regatului Soarelui. Se credea că era imposibil ca altcineva – în afara descendenților lui – să se poată naște cu mai mult de o abilitate. Potrivit Aurorei – pe care odinioară o crezuse cea mai bună prietenă a ei, Celeste –, darurile ei de Sălbăticiune și de Umbră a Noptii erau împletite laolaltă

într-un fel care le făcea în mare măsură inutile dacă o Umbră a Noptii nu le elibera.

— Puterile mele...

— Am un plan pentru asta.

Sigur că avea. Își încleștă maxilarul cu încăpățănare.

— Nu am timp de antrenamente. Trebuie să mă întorc în Regatul Sălbăticiei.

— Vor avea nevoie de tine la capacitatea maximă a puterilor tale.

De ce insista atât ca ea să se antreneze? Și serios vorbind, de ce era ea însăși atât de înverșunată împotriva ideii?

— E o distragere, își încercă ea norocul. Pot să învăț mai târziu. După ce mă ocup de ei. După ce ne dăm seama ce-i cu amenințarea Umbrei Noptii, asta în cazul în care chiar am avut o viziune.

— Acum ai puterea unui conducător al Regatului Stelelor, Isla, zise Oro cu blândețe.

Când o omorâse pe Aurora, Isla folosise o relicvă străveche, creatorul de legături, pentru a fura toată puterea Stelarei. Acțiunea slujise ca un fel de portiță pentru a împlini o parte a profeției care statornicea că, pentru a rupe blestemele, un conducător trebuia să moară. Puterea unui conducător funcționa ca forță vitală pentru poporul său. Toți Stelarii ar fi murit odată cu Aurora dacă Isla nu ar fi furat acea putere.

Acum era răspunzătoare pentru două regate, iar ea nu era pregătită să conducă nici măcar unul.

— E foarte posibil ca puterile tale de Sălbăticie și de Umbră a Noptii să fi fost amortite în tot acest timp, a continuat el, dar cu aceasta nu va fi la fel. Abilitățile sunt prea mari. Dacă nu înveți să le controlezi, te vor controla ele pe tine.

Părea destul de improbabil. În ultimele două zile încercase așa, într-o doară, să-și folosească puterile de Stelară. Să miște o pană. Să creeze o explozie de energie pe

balconul ei. Nimic nu se întâmplase. Dacă Stelarii nu ar fi fost încă în viață, s-ar fi îndoit că acel creator de legături funcționase cu adevărat.

— Isla, spuse Oro, iar tandrețea cu care îi rosti numele îi mai domoli puțin furia și durerea.

— Da?

El făcu un pas, apoi altul, până când fu scăldată în căldura lui, cu toate că era în continuare mai departe decât și-ar fi dorit ea să fie.

Oro o cerceta de la capul patului.

— Promite-mi că ai să te antrenezi cu mine. Și că ai să te ții de cuvânt.

— Bine, zise ea repede, dar numai pentru că știa că asta voia regele să audă.

Și numai pentru că ar fi fost în stare să facă orice numai să nu se mai gândească la Centenar și la tot ce se întâmplase.

— Am să mă antrenez cu tine. Și am să mă țin de cuvânt.

— Entuziasmul tău e copleșitor, zise el sec.

— Dar *sunt* entuziasmată, șuieră ea printre dinți.

Privirea lui deveni mai tăioasă.

— Îți dai seama că știu că minți?

Sigur că știa. Era harul lui, acea putere suplimentară pe care conducătorii o moșteneau adesea de la rude îndepărtate. Isla își imaginează soarta răsând de ironia pe care o reprezenta perechea lor: o mincinoasă iubită de cineva care putea simți adevărul.

În loc să-l fixeze furioasă, preferă să deturneze disconfortul către el. Curiozitatea era cea mai bună distragere. Nu despre asta era viața, cugetă ea, momente dureroase ținute laolaltă de clipe de distragere?

— Cum e? întrebă ea, îndreptându-se de spate în pat.

Mâneca subțire a cămășutei de noapte îi alunecă de pe umăr. Îl observă pe Oro urmărind din priviri materialul care aluneca.

— Cum e ce anume? întrebă el, zăbovind cu privirea pe umărul ei acum dezgolit.

Ceva bubui în pieptul ei. Nu-l observase prea des pe Oro fixând-o cu intensitate. Până în clipa în care Aurora confirmase faptul că regele o iubea, ea nu se gândise nici măcar că ar fi putut să o placă.

Unul dintre picioarele ei goale se mișcă încet peste marginea patului, până ce călcâiul atinse podeaua. Cămașa i se ridică pe coapse, iar ea putea simți dogoarea din ochii lui ațintiți asupra ei. Al doilea picior urmă calea primului, și acum stătea cu amândouă peste marginea patului.

O studia din cap până-n picioare, și, dintr-odată, cripta fu dată uitării. Imperfecțiunea ei? Uitată și ea. Trădările? De asemenea, uitate.

O parte din Isla se întreba dacă regele se uita la ea doar ca să vadă dacă e bine, dar nu, era infinit mai plăcut să creadă că o privea atent din cu totul alte motive.

— Când te minte cineva. Ce simți?

Se apropie de el cu picioarele goale, cu spatele încă puțin înțepenit din cauza aterizării dure. Îi zvâcnea tot capul de durere din cauza răni pe care abia ce reușise s-o vindece cu elixirul ei din Sălbăticie, dar îl ignoră.

El rămase stană de piatră când ea se opri în fața lui.

— Doare?

Isla lăsă capul într-o parte.

— Te rănește *ceva* cu adevărat?

Privirea pe care i-o aruncă o lămură că nu avea de gând să-i răspundă la a doua întrebare, așa că încercă din nou cu prima.

— Minciunile te rănesc?

Oro era înalt, atât de înalt, încât fu nevoit să lase bărbia în piept ca să o poată privi în ochi. Întinse mâna și plimbă un deget peste protuberanțele coroanei ei.

— Depinde cine le spune.

Isla simți înțepătura ascuțită a vinovăției. Ideea că minciunile ei îl răniseră reușea, cu totul inexplicabil, să o rănească și pe ea.

Asta însemna să iubești pe cineva?

Îl mințise pe tot parcursul Centenarului, dar el nu o mințise niciodată. Acum era sigură de asta. Era singura persoană din lume în care avea încredere, deși, după toate câte se întâmplaseră, era conștientă că a avea încredere în cineva era o prostie de proporții cosmice.

Asta să fie dragostea?

Isla puse o palmă pe pieptul lui și îl simți cum se încordează. Era cald, o căldură alinătoare, care o făcea să-și dorească să-i simtă pielea goală sub degete. El nu se mișcă nici măcar un milimetru când ea veni mai aproape. Și mai aproape.

Abia dacă apucaseră să vorbească despre legătura dintre ei, despre acel fir de netăgăduit. Îi dăduse spațiu. Ea fusese cea care dorise să ia lucrurile încetul cu încetul. Fără grabă, cum se întâmplase cu Grim.

Dar în clipa aceea își dorea ca între ei să nu existe niciun fel de spațiu.

Se ridică pe vârfuri, dorind să reducă, în sfârșit, prăpastia dintre buzele lui și ale ei, dar oricât își întinse gâtul, nu reuși să ajungă la el.

Oro se uită în jos la ea și se încruntă:

— Așa încerci să-mi distragi atenția?

Categoric. Nu voia să își controleze puterile. Nu voia să se gândească la abilitățile ei recent descoperite. Odată ce pornea pe calea aceea, ar fi fost nevoită să se gândească la o mulțime de lucruri – și *popoare* – care o înspăimântau mai presus de orice altceva.

— Da. Mă lași?

El plecă fruntea. Coroana de aur licări în lumină.

Apoi îi înlănțui talia. Degetele i se plimbau acum de-a lungul spatelui ei; Isla se arcui sub atingerea lui. O cuprinse atât de strâns, încât rămase fără aer...

Dar înainte să-și împletească picioarele în jurul taliei lui, o duse la pat...

...și o trânti la loc în așternuturi.

Nu apucă să protesteze, că Oro era deja la ușă.

— Odihnește-te, Isla. Cina va fi servită în câteva ore, spuse el.

Ea gemu. Era prima întrunire a reprezentanților pentru a discuta ce avea să se întâmple de acum înainte, după ridicarea blestemelor.

— După aceea începem antrenamentul.

OSPĂȚUL PLUTITOR

— Fă-mă să arăt ca o sabie. Una care e mai mult sânge decât sabie, îi spusese Isla lui Leto, croitorul Stelar.

Un amestec de Sălbăticiune și Stelară. Așa arătau hainele pe care le purta când păși în sala de ospete.

Nobilii Solari sosiseră mai devreme, cu conducătorul lor. Când Isla intră pe ușă, erau deja așezați la locurile lor, iar când toate privirile se ațintiră asupra ei – ascuțite și flămânde –, avu sentimentul acela neplăcut de a fi exact hrana pe care veniseră s-o înfulece.

Înainte, s-ar fi încovoiat toată sub privirile lor scrutătoare, dar acum se îndreptă cu pași mari și hotărâți spre masă, ca și cum nici nu i-ar fi observat. Ce ar fi putut să-i spună sau să-i facă cineva de pe insulă de care să nu fi avut deja parte? Nobilimea Lunară încercase s-o asasineze. Ceilalți o judecaseră și o etichetaseră deja. La piață, majoritatea o evita, urând și acum blestemul sângelui care apăsase asupra Sălbăticiunilor, deși fusese rupt. Rochia roșie cea nouă, dintr-o țesătură metalizată, foșnea ușor pe podea, aproape asemenea unor zale, luptându-se cu tăcerea asurzitoare din încăpere.

Trecu pe lângă nobilii Solari, observându-i. Un bărbat cu piele întunecată și păr lung, auriu, prins într-o coadă, care adoptase o expresie solemnă. O femeie înaltă, parcă făcută din mii de pistrui, cu părul de culoarea ruginii. Un bărbat care părea bătrân – un lucru remarcabil, dat fiind că până și Oro părea tânăr, iar el se născuse acum mai